

tigt, at denne Rigsretstiltale bliver vedtaget.

Til det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), som spurgte mig om Forholdet overfor Privatbanken og fandt, at der her var en besynderlig Ro, skal jeg sige, at det er dette Ministeriums Villie at skaffe Klarhed til denne Side i lige saa fuldt Omfang som til enhver anden Side i alt, hvad der vedrører Alberti-Affæren. Jeg tror at kunne pege paa, at den Maade, hvorpaa Finansministeren nu har løst Spørgsmaalet om et Statslaan, viser, at dette Ministerium staar fuldkommen uafhængigt af Bankmagten. Det er imidlertid nødvendigt, inden man kan træffe Bestemmelse om, hvorvidt der kan skrives ind overfor Privatbankens Direktion eller vel rettere overfor Direktør Larsen, at faa fuldt oplyst, hvad Privatbanken har foretaget sig, især efter den 1. August 1908. Dette foreligger endnu ikke fuldt oplyst. Saa snart dette er fuldt oplyst, vil man kunne se, om der er noget retligt Grundlag for en Indskriden overfor den nævnte Mand og den Direktion, han var Medlem af. Hvis der er det, og dette Ministerium sidder til den Tid, vil der blive skredet ind, derfor kan det ærede Medlem være rolig. Man maa imidlertid være klar over, at Privatbankens Direktion ikke er som et Ministerium, en Samling af Embedsmænd, der kan tiltales og straffes for Forsømmelighed og Skødesløshed i Embedsforhold. Hvis der skulde kunne være Tale om Straf overfor disse private Forretningsmænd, maa det være, fordi de have gjort sig skyldige i Meddelagtighed i Albertis Forbrydelse. Om noget saadant kan paavises og oplyses, er et Spørgsmaal, som det endnu er umuligt at dømme om, og det er vist ikke urimeligt, at der i den Slags Affærer er Ro, indtil man har den Klarhed, som er fornøden, for at man kan træffe en Beslutning.

Halsted: Jeg vil overfor det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), som nylig talte, nedlægge en bestemt Protest imod, at denne Sag, naar den bliver paakendt af Rigsretten, kan bruges i samme Grad i Agitationen, som den er bleven brugt forinden. Jeg anser det nemlig for enhver Kollegas Pligt herinde, hvis Rigsrettens Dom bliver en Frifindelse, ikke alene at akkviescere ved den, men paa ethvert Sted, hvor det ikke sker, at nedlægge Protest derimod. Jeg for mit Vedkommende — og jeg tror, at alle indenfor mit Parti

tænke paa samme Maade — er klar over, at naar Dommen er falden — den gaa i den ene eller den anden Retning — skal man ubetinget akkviescere ved den, og det bliver enhvers Pligt i Agitationen, hvor dette ikke sker, at slaa det ned.

Rasmus Hansen: Maa jeg begynde med at sige, at jeg er enig med det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), naar han udtalte, at Rigsretten maa og skal kun bruges med den allerstørste Forsigtighed og Varsomhed. Hvad det Spørgsmaal her angaar, om disse to ærede Medlemmer fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og Frederikssund (Sigurd Berg) skulle stilles for Rigsretten, skal jeg blot tillade mig at udtale, at det staar for mig saaledes — og jeg tror, at alle i denne Sal have den samme Opfattelse —, at ingen af disse to ærede Medlemmer har Spor af Lod eller Del i Albertis Forbrydelse. Hvorvidt der fra disse to ærede Medlemmers Side kan have været udvist en vis Uforsigtighed eller mulig en vis Forsømmelighed, skal jeg selvfølgelig ikke her udtale mig om. Men jeg mener, at saaledes som Forholdene have udviklet sig, er disse to ærede Medlemmer ikke tjente med, at de blive ved at leve i den Stilling, som de leve i i Øjeblikket, de ere bedst tjente med, at Sagen faar en Ende. Jeg skal nemlig gøre opmærksom paa, at der ude i Landet ikke vil blive Ro, før denne Sag er undersøgt og paakendt. Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) har ikke Ret, naar han siger, at der bliver ikke Ro alligevel. Naar Rigsretten har afsagt sin Kendelse, vil der sikkert blive Ro.

Der har jo hele Tiden siden Alberti-Katastrofen været en vis Mistro overfor disse to ærede Medlemmer, det kan ikke nægtes, og denne Mistro er i denne Tid ikke bleven mindre, jeg fristes til at sige tværtimod, den er bleven større. Borgene ude i Landet have nemlig ligesom faaet en Følelse af, at de politiske Partier, som disse to ærede Medlemmer slutte sig til, ville gøre, hvad de kunne, for at disse Medlemmer ikke skulde faa deres Sag undersøgt af Rigsretten. Det glæder mig meget at erfare, at det ærede Medlem fra Ringkøbing nu sikkert selv er klar over, at det er rigtigst, at Sagen bliver undersøgt og faar en Ende. Min Bevæggrund til at stemme for Forslaget om Rigsretstiltale er den, at jeg forstaar, at disse Mænd kunne ikke være tjente med at leve i den Situation, i hvilken de nu befinde sig, men de maa ren-